

Palæstinensiske unge ved apartheidmuren på Vestbredden følger afstemningen i FN 29. november 2012
Foto: Ryan Rodrick Beiler / Activestills.org

TEMA: Løntrykkeri og OK13

Europa kæmper

IKMLPO: Den marxistisk-leninistiske bevægelse styrkes

LAD APARTHEIDMUREN FALDE!

På vej mod værre tider: Nægt at gå med!

2012 var et slemt år. 2013 bliver værre endnu. I al fald hvis det står til den herskende klasse, til monopolerne og deres regeringer.

Mens aktionærer, spekulanter og direktører giver sig selv større udbytter og bonusser og deres parlamentariske redskaber bevilger skattelettelser til de rige, er recepten for den øvrige befolkning – arbejderne, de arbejdsløse, ungdommen, pensionisterne – klar: Den hedder lønnedgang, øgede skatter og afgifter, mere brugerbetaling, nedskæringer og fyringer i den offentlige sektor og beskæring af pensioner og overførselsindkomster. Hvis de ikke allerede er beskåret, bliver de det. Og hvis de er skåret ned, skal de skæres igen, længere ned.

Forleden hyldede EU-eliten sig selv med Nobels fredspris, samtidig med at EU og EU-landene er dybt involveret i krige i Afghanistan, Irak, Libyen, i den reaktionære borgerkrig i Syrien, hvor der forberedes militær intervention, i krige på det afrikanske kontinent osv..

Det kunne lige så godt have været Nobelprisen i økonomi. Den Europæiske Union sikrer velfærd og velstand i lige så høj grad, som den sikrer fred, det vil sige på ingen måde overhovedet. Tværtimod dikterer EU med sin nyliberale politik i de mest kriseramte lande massearmod for den brede befolkning, som intet ansvar har for krisen.

Massearbejdsløsheden fører også til løntrykkeri. En ny kategori af arbejdende – 'Working poor', fattige i arbejde – er ved at dukke op i de højt udviklede kapitalistiske lande som EU-landene og USA. Folk, der arbejder for én euro eller måske for 30 kroner eller lidt mere i timen, og for hvem en arbejds løn ikke er tilstrækkelig til at opretholde en nogenlunde anstændig tilværelse, mad og bolig, endsig en familie.

Den samme nyliberale politik dikterer bred fattigdom i alle de øvrige lande – rangerende fra stramninger og reduceret realløn og købekraft hos dem, der er i arbejde, til åbenlys og katastrofal fattigdom for dem, der falder uden for det stadig tyndere sociale sikkerhedsnet. Det sidste gælder for de tusinder af dagpengemodtagere, der skubbes ned i den sociale massegrav i Danmark pr. 1. januar 2013, med tusinder mere i alle kommende måneder.

Dansk politik og EU-parlamentarisk politik har skabt sit eget fiktive univers. I årevis begrundedes de nyliberale

nedskæringsreformer med nødvendigheden af at 'redde velfærden'. Nu er det ikke længere velfærden, der skal reddes. Måske fordi velfærden allerede er forringet så meget, at det klinger for hult. Nu er det arbejdspladserne, der skal reddes – efter at der her i Danmark aldrig tidligere er blevet nedlagt flere på kortere tid.

Nedlæggelsen af arbejdspladser tog for alvor fart under Fogh og fortsatte under Løkke og Thorning. Enten ved produktionsindskrænkninger, effektiviseringer eller konkurser med efterfølgende massefyringer eller gennem flytning til udlandet, outsourcing osv. Det er fulgt op med massefyringer i den offentlige sektor. Flere end 30.000 skolelærere, pædagoger, sosu-assistenten og andre 'varme hænder' i de sidste par år.

Men hvad skal så redde arbejdspladserne? Ifølge både 'rød' og blå blok er det lønnedgang. Gå ned i løn, så beholder I jeres arbejde, lyder budskabet til en befolkning, der er skræmt af, hvad der sker i det sydlige EU, og føler, at ulykkerne sagtens kan være på vej.

Med den danske regering som aktiv deltager i presset blev SAS-personalet tvunget til direkte lønnedgang og kraftig beskæring af de eksisterende ordninger.

Efter OK2012 på det private arbejdsmarked, med hvad der blev kaldt 'løntilbageholdenhed' fra fagbevægelsens side, er det nu de offentlige overenskomster, OK13, som er i gang. Aldrig tidligere er de offentligt ansattes organisationer mødt op med så beskedne krav. Reallønsfald er accepteret på forhånd. Desuden skal man arbejde mere og længere tid for samme løn.

Folkeskolelærerne er prøvekluden. De skal betale en stort set ufinansieret folkeskolereform.

Går I med på det, garanterer velfærdsslagterne og arbejds-slagterne for jeres job! Ligesom de skærer ned på velfærden for at redde den, og på lønnen, for at I skal få det bedre. Liberal Alliance garanterer, at der ikke er fattigdom i Danmark, og det vil der aldrig være, så længe ingen dør af sult i gaderne, og så er det undtagelsestilfælde.

Tro på dem, og det bliver dyrere end nogensinde. Eller nægt at gå med – og gå til modstand!

Redaktionen 11. december 2012

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**
www.kpnet.dk

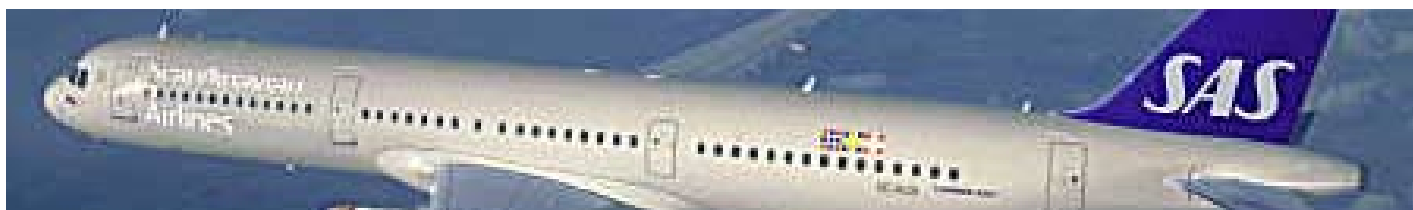
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (6 nr.) 250 kr.
År (12 nr.) 400 kr.

Institutioner
1 år 500 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Næste nummer udkommer
18. januar 2013
Deadline næste nr. 11.01.13

SAS: Et forvarsel om, hvad arbejderklassen kan vente

SAS er efter personalet fik sat en pistol for brystet trimmet til næste fase: salg og privatisering. Chokterapien er et varsel om, hvad der er i støbeskeen for hele arbejderklassen

De ansatte i SAS blev stillet over for et ultimatum og forhandlede med en konkurspistol rettet mod sig: *Accepter eller dø!*

Bag den ladte pistol stod ikke bare ledelsen i SAS, men også selskabets aktionærer. Først og fremmest regeringerne i Danmark, Norge og Sverige. De var alle ude og lægge pres på piloter, kabinepersonale og fagforeninger.

De fik, hvad de gik efter. Som Netavisen skrev, da ultimatummet blev fremsat:

"De krav, som finansministrene i Sverige, Norge og Danmark har stillet til de ansatte i SAS, ligner til forveksling de krav, som EU har krævet gennemført af befolkningerne i hele EU ...

Kravene lyder på: Lønnedgang, udvidelse af arbejdstiden, overarbejde uden ekstrabetaling. Øget brug af ansættelser på midlertidige kontrakter uden samme vilkår som fastansatte. Ophævelse af overenskomster og de demokratiske spilleregler på arbejdsmarkedet."

Piloterne mister en månedsløn om året, kabinepersonalet – der i forvejen var dårligere lønnet end hos SAS-konkurrenten Norwegian – mister en halv månedsløn. Piloternes arbejdstid øges med 8 pct., kabinepersonalet skal arbejde 47½ time om ugen 12 timer i træk. Osv.

Truslen om konkurs er effektiv.

Og det er ikke det hele. 6000 af

15.000 ansatte skal ud af vagten, en række virksomheder frasælges og endnu en række nedskæringer gennemføres, før hele spareplanen er på plads.

Trimmet til helprivatisering

Den danske finansminister kaldte det 'en stor dag for Danmark'. Det var en stor dag for EU, men en sørgelig dag for arbejderne i hele Norden. For formålet med hele manøvren viste sig hurtigt ikke at være at redde SAS fra konkurs, men at trimme selskabet til salg og gøre det mere attraktivt for potentielle købere.

TEMA Løntrykkeri

Bestyrelsesformand for SAS er den skumle privatiseringskonge Fritz Schur. Han er indtil ganske nylig chefindsamlere for partiet Venstre, personlig ven af Anders Fogh Rasmussen og prins Henrik, og også omstridt bestyrelsesformand for Dong, et andet statsejet selskab, man gerne ser privatiseret. Han var bestyrelsesformand for PostDanmark 2001-2009, da det fusionerede med det svenske Posten AB.

Schurs første udmelding var, at SAS nu bør sælges.

- Jeg har aldrig lagt skjul på, at SAS bør indgå en alliance eller en fusion med andre i flybranchen ... Det er op til ejerne, om de vil sælge, erklærede Fritz Schur.

Ejerne er den danske, norske og svenske stat, som tilsammen sidder på 50 procent af aktierne. De resterende 50 procent er privateje.

Både den svenske og norske regering

har tilkendegivet, at de gerne ser SAS solgt. Den danske regering har forholdt sig tavs.

Modelforløb for EU

Det nyeste skridt i EU's nyliberale 'reformpolitik' hedder 'beskæftigelsesvenlige reformer': Et løfte om at beholde arbejdspladser, men uden garantier, skal knække fagforeningernes magt og tvinge lønnen ned og arbejdstiden op for de europæiske arbejdere.

Politikken er udklækket af EU-kommissionen og den finske økonomikommissær Olli Rehn i en rapport med titlen 'Labour Market Developments in Europe 2012', der rummer en hel stribe konkrete forslag til generelle forringelser, som kan iværksættes i EU-landene med dette formål.

Det er f.eks. mindsteløn, pensionsindbetalinger, virksomheders sociale bidrag og understøttelse, der skal beskæres.

Ser man på det store billede, er monopolernes EU i gang med at gentage chokkuren fra det tidligere Sovjetunionen og Østeuropa i 1990'erne i hele unionen.

Det første angrebsmål er den offentlige sektor, der skal slankes og privatiseres. Det har placeret den danske og nordiske velfærdsmodel lige i skudlinjen. Og operationen er lykkedes et langt stykke hen ad vejen.

Massefyringer, pensionsreformer, dagpengefóringelser osv. har skabt en stor arbejdsløshedshær, som nu bruges til at presse lønninger og arbejdsforhold også i den private sektor, i monopolvirksomhederne selv.

Hvad der er sket i disse dramatiske dage i SAS, er blot et forvarsel om, hvad der står for døren. Ikke i en fjern fremtid. Men lige nu.

SRSF's nyliberale mesterstykke

Folkeskolereform på lærernes regning

Folkeskolereformen skal være murbrækker for et generalangreb på de offentlige ansattes løn og overenskomstforhold

SRSF-regeringen har en ide om at slå to fluer med et smæk: at lave en nyliberal reform af folkeskolen og lade den betale af underviserne. Begge dele er EU-politik. En konfrontation med lærerne vil også være indledningen på et endnu mere omfattende angreb på de ansatte i hele den offentlige sektor.

Et hovedelement i forslaget til folkeskolereform er, at eleverne skal have væsentligt flere undervisningstimer, og at lærerne skal arbejde tilsvarende mere.

Officielt er det sidstnævnte ifølge den lovpriste 'danske overenskomstmodel' et forhandlingspørgsmål mellem lærerne og deres arbejdsgivere, Kommunernes Landsforening. Men lærerne sætter sig til forhandlingsbordet med en pistol for brystet. Der er en forhånds-nighed mellem regeringen og blå blok, der bakker fuldstændig op om planen, om at dobbeltreformen vil blive kørt igennem som lovgivning, hvis forhandlingerne bryder sammen.

SRSF-regeringen vil have samme rolle som i SAS-konflikten og lægge et stærkt pres på lærerne, for at de skal acceptere et historisk tilbageskridt, som vil blive indledningen til det største offentlige løntrykkeri i nyere tid, og på alle områder.

Arbejdsmarkedsparate fra 1. klasse

At der er behov for ændringer i folkeskolen, er indlysende efter et årti med nedskæringer, øget elevtal i klasserne og forsømt vedligeholdelse og fornyelse. Ikke mindst er antallet af undervisningstimer gradvist blevet skåret ned – tilmed i en periode, hvor folkeskolen har fået nye kæmpeopgaver såsom in-

tegrationen af et stigende antal tosprogede elever.

Dette har ikke kunnet undgå at have konsekvenser for 'fagligheden' – for det generelle kundskabsniveau. Diverse 'reformer' gennem tiderne har trods løfter om det modsatte ikke rettet op på tingene, bl.a. fordi de ikke er blevet ledsaget af de nødvendige bevillinger.

TEMA Løntrykkeri

Men Thorning-regeringen har videre perspektiver. Dens store program er, at *danskerne skal arbejde mere* – mere i daglige arbejdstid, mere i ugentlig arbejdstid, mere livet igennem. Og til en lavere løn.

Nu skal skoleeleverne trimmes til dette med en heldagsskolen i nyliberal regi, der på trods af de forvrøvede, men fængende slagord om 'ny nordisk skole' både skal være mere angelsaksisk og kontinental og ligne det øvrige EU.

Produktet skal være en arbejdskraft, som er vant til at knokle, og som har de nødvendige færdigheder til at betjene computeralderens maskinerier med et globaliseret engelsk.

En socialdemokratisk ledet regering er indlysende bedre egnet end en åbent borgerlig til at gennemføre en ny serie af nyliberale angreb – og ganske særligt i forhold til den offentlige sektor. Gennemførelsen af en folkeskolereform betalt af lærerne vil være SRSF-regeringens nyliberale mesterstykke.

Solidaritet: Angrebet må stoppes

Regeringens planer har skabt harme og bekymring ikke bare blandt lærerne, men blandt de ansatte i hele den offentlige sektor. Og med god grund.

Lærerforeningens formand, Anders Bondo Christensen, siger:

- Det er vel helt nyt, at en regering fremlægger noget, som den kalder et ambitiøst løft, og samtidig siger, at forudsætningen er, at medarbejderne arbejder langt mere.

Og ledere af de offentligt ansattes organisationer står i kø for at udtrykke 'forundring'. De fleste af dem er medlemmer af det ledende regeringsparti.

Parlamentarisk er der lagt op til et nyt forlig med blå blok. SRSF-regeringens støtteparti Enhedslisten befinder sig igen i en selvvalgt klemme:

- Jeg forstår simpelt hen ikke, at SF og Socialdemokraterne kan involvere sig i dette. Jeg fatter det ikke, siger Enhedslistens folkeskoleordfører Lars Dohn, selv lærer:

- Enhedslisten vil hellere ansætte fyrede lærere, fordi hver tiende lærer går ledig efter omfattende kommunale fyringer. De bør være omdrejningspunktet i løsningen af folkeskolereformen. Så vi får dem i job i stedet for et overenskomstmæssigt overgreb på lærernes arbejdstidsaftale.

Dohn tilføjer:

- Hvis man vil lave dette overgreb mod lærerne, bliver det uden Enhedslistens deltagelse.

Overgrebet bliver imidlertid ikke stoppet af, at Enhedslisten vasker hænder. Det kan kun stoppes af organiseret folkelig modstand.

Der må skabes en forståelse i befolkningen af, hvad formålet med begge sider af den nyliberale reform er, og der må skabes en front imod det bestående af alle progressive kræfter og af alle berørte, fra de direkte ramte offentligt ansatte til de øvrige arbejdende, af skoleelever og deres forældre og alle uddannelsessøgende.

At Enhedslisten ikke fatter, hvad deres venner i S og SF har gang i, hjælper ikke nogen.

Nu må bremserne sættes i!

Kommunalt løntryk:

Lønnen halveret ved udlicitering af rengøring

Københavns kommune lader en privat rengøringskoncern presse lønnen og arbejdsforholdene i bund. De ansatte skal overgå til privat serviceoverenskomst hos Alliance+, hvor de skal arbejde 30% mere for en lavere løn

Rengøringen ved Københavns Kommunes kultur- og idrætshuse blev 1. oktober udliciteret til den dansk-svenske rengøringskoncern Alliance+. De ansattes overenskomst forringes voldsomt, når den private serviceoverenskomst skal erstatte den nuværende overenskomst med FOA og 3F ved overenskomstfornyelsen 1. april 2013.

Ved starten af denne måned modtog de ansatte et brev fra deres nye arbejdsgiver om, at deres timetal bliver halveret fra 35 til 17 timer.

Det kommer oven i, at rengøringsfolkene skal arbejde 30 % mere til 25 kr. mindre i timen!

Grundlønnen, der i dag er 124,96 kr. i timen, sættes ned til 99,47 kr. Tillæg for skæve arbejdstider halveres, personlige tillæg skæres væk, sygedagpenge og pensionsindbetaling sættes ned, og de ansatte skal selv betale en tredjedel. Seniordage afskaffes.

Udliciteringen må ses som en kraftig trussel fra Københavns kommune og Borgerrepræsentationen mod de kommunalt ansattes igangværende overenskomstforhandlinger.

Det såkaldte ”røde flertal” af S, SF og EL har godkendt, at udliciteringen kom i udbud, og at Alliance+ kom med det billigste tilbud. Det hjælper så ikke meget, at SF og EL nu bagefter synes, det er synd for de ansatte, at det skulle gå så galt allerede fra start.

Erfaringerne med udlicitering fra landets kommuner, inklusive København, har ikke været gode. Og der er udbredt

modstand mod udliciteringer. De har hver gang vist sig at være en dyrere og dårligere løsning, med stærkt forringede arbejdsforhold for de ansatte.

TEMA Løntrykkeri

Denne gang har hovedstadskommunen med kultur- og fritidsborgmester Pia Allerslev (V) derfor fundet en ny metode til at få udliciteringen af rengøringen igennem: Man har lovet kultur- og idrætshusene, at der bliver tale om en besparelse på 20 millioner kr., og at hver institution, der ville indgå, ville få halvdelen af det sparede beløb til udvikling og forbedring af deres arbejde med de kommunale kultur- og idrætsaktiviteter.

Alle 21 institutioner har derpå sagt ja til at udlicitere rengøringen til Alliance+.

Der foreligger ingen reel dokumentation for, hvor meget kommunen vil spare. De reelle tal bliver en overraskelse. Ifølge FOA er mange tidligere rengøringsopgaver blevet taget ud af tilbuddet. Dem må kommunen fremover købe ekstra hos Alliance+.

Alliance+ er gennem mange opkøb af mindre firmaer i Danmark og Sverige

den tredjestørste rengøringskoncern i Danmark og den femtestørste i Sverige.

Hvem står bag Alliance+?

Bestyrelsen er besat med erfarne kræfter: Derrick Miller, der har 20 år bag sig i ISS, er formand. Indtil 2006 var Miller CEO i Group4Falck, og han bidrager således med betydelig indsigt i drift og opkøb af servicevirksomheder. John S. Dueholm, tidligere Executive Vice President i SAS. Dueholm var tidligere CEO i ISS. Endvidere er Henrik Fabricius, der bl.a. har en baggrund som CEO i ISS Carepartner Nordic, medlem af bestyrelsen sammen med Polaris' repræsentanter Henrik Bonnerup, partner og CEO, og Jan Dahlqvist, partner.

Om Polaris Private Equity

Polaris Private Equity er en dansk kapitalfond, som investerer i vel-etablerede mindre og mellemstore virksomheder i Danmark og Sverige. Polaris' investeringsfokus er, som det hedder, virksomheder med et godt udviklingspotentiale og en omsætning på typisk DKK 200-1.500 mio. Polaris har til dato investeret i 25 virksomheder, hvoraf 12 er solgt igen med godt resultat. Hertil kommer mere end 40 tillægsinvesteringer til porteføljevirkomhederne.

Enhedslisten og venstreoppositionen

Af Dorte Grenaa

Hvad må der gøres mod regeringens aggressive angreb på arbejdernes løn- og arbejdsforhold her midt under de offentligt ansattes overenskomstforhandlinger? Hvordan kan modstanden mod regeringens og EU's nyliberale krise- og krigspolitik styrkes? Det er spørgsmål, der trænger sig på, og som der må findes veje og svar på

Vi har fra APK foreslået en bred diskussion om opbygningen af en samlet front, i første omgang nedefra. Men også med det perspektiv at opbygge en folkefront uden for – men også i – folketinget, der kan være et virkeligt alternativ til både blå og 'rød' regeringsblok.

Det er en diskussion ikke bare på den traditionelle venstrefløj, men blandt alle kræfter, der kunne samles mod den nedskæringspolitik, der føres mod arbejderklassen, de udstødte, de uddannelsessøgende, de arbejdsløse – mod det store flertal.

Og en folkefront, som bygger på en meget simpel politik: modstand mod nyliberal politik og krisepolitik, mod EU og mod imperialistisk krig – tre reaktionære og sammenhængende ting.

Hvilke overvejelser og forslag lægger Enhedslisten frem?

Et bud kommer fra folketingsgruppens kommunikationschef, Pelle Dragsted, i et indlæg på Modkraft.dk: "Enhedslisten og den selvmordtruede regering". Her lægger han frem, hvorfor og hvordan der må opbygges 'en stærk venstreopposition' mod regeringens politik.

Enhedslisten lagde som bekendt stemmer til regeringens finanslov. Ikke overraskende forsvarede Pelle Dragsted dette skridt som 'det mindste onde'. Som spindoktor for folketingsgruppen har han selv været dybt involveret i beslutningen om at bruge Enhedslistens mandat til blåstempling af regeringen.

Han konkluderer, at de aktuelle muligheder for Enhedslisten til at aftvinge regeringen markante indrømmelser er stærkt begrænsede:

"Vi står med en regering, som står i et dybt ideologisk modsætningsforhold til Enhedslisten og andre progressive kræfter på hele den økonomiske politik, og som ser ud til at ville fastholde en ortodoks nyliberalistisk orienteret linje uanset konsekvenserne i form af tab af troværdighed og vælgere."

Det er et nyt syn på en regering, som Enhedslisten før valget ikke blev træt af at kalde progressiv og hævde, at den ville føre en grundlæggende an-

For folkets blok!

den politik end VKO, og som partiet i mere end et år har ladet sin egen tvivl komme til gode i form af stålsat støtte. Trods vredesudbrud.

Faktum er, at den nyliberale regering har ført samme politik fra før dag ét. Men Dragsted håber stadig. Han lancerer derfor en ny parole og en ny plan, der skal rette op på fiaskoen. Der må opbygges en stærk venstreopposition i og uden for folketinget gennem de næste tre år for at ændre styrkeforholdene, skriver han efterfølgende, og fremlægger tre hovedelementer i en plan for opbygningen af 'venstreoppositionen':

1. Stærkere pres udefra (og det vil i Enhedslistens forståelse sige uden for Folketinget). 2. Opbygning af En-

hedslisten. 3. Enhedslistens deltagelse i "den ideologiske klassekamp".

Der sættes altså i meget vid udstrækning lighedstegn mellem 'venstreopposition' og Enhedslisten selv. Det kan måske være godt for Enhedslisten og partiets folketingsgruppe, der har brug for at få de mange medlemmer og vælgere omsat til indflydelse.

Men det er rigtig skidt for kampen mod den nyliberale krise og krigspolitik. Det er i realiteten et dybt sekterisk og partichauvinistisk standpunkt.

For der er ikke noget parti, en organisation, en enkelt kraft, der kan tage patent på modstanden eller være dens talerør. At rejse en omfattende modstand blandt alle de grupper og klasser, der rammes af denne politik, kræver, at man kan se ud over snævre partiinteresser både på kort og på langt sigt.

Det, der tales om, er imidlertid, at Enhedslistens medlemmer skal uddannes og skoles til at arbejde bedre i fagforeninger, elevråd og i lokale kampagner sammen med utilfredse i Socialdemokratiets og SF's bagland.

Men opbygningen af en enhedsfront/folkefront sker ikke ved at styrke den ideologiske kamp mod regeringens nyliberalisme. Regeringens politik er ganske konkret med store konsekvenser for dem, der rammes.

Opbygningen vil ske gennem konkret samarbejde, aktionsenhed og klassekamp i praksis mod hver eneste forringelse og nedskæring. Ved at rejse nedskæringskampene, anti-krigs-kampen, kampen mod monopolernes EU, mod de såkaldte reformer, overenskomstkampen konkret og forbinde disse, så kræfterne samles. Den ideologiske kamp mod regeringens nyliberalisme ville også styrkes betydeligt, hvis den blev kaldt og afsløret i praksis som det, den er. Også fra liste Ø's side.

Når det kommer til stykket, handler det for Dragsted & co. simpelthen om, at Enhedslisten skal kunne fortsætte en politik, der har været en brølende fiasko i mere end et år, med et lidt stærkere mandat. Det er ikke godt nok.

Syv spørgsmål til DKU

Besvaret af DKU's forkvind Cathrine Pedersen

- Hvilken rolle spiller parlamentarisme for DKU?

- Det vigtigste for os er selvfølgelig at mobilisere til og organisere kampen uden for folketinget.

Den er altid afgørende for forandringer eller for at bremse de nyliberale angreb i form af EU's såkaldte reformer. At tro på, at f.eks. Enhedslisten kan få en blå regering til at føre rød politik, er supernaivt.

- Hvordan forholder I jer til folketingsvalg, og hvorfor? Hvorfor boykotter I folketingsvalg?

- Vi opfordrede til at stemme blankt ved sidste folketingsvalg. Vi anbefalede ikke boykot. Et revolutionært parti i folketinget skal fremføre de folkelige krav, ungdommens krav. Det skal være talerør for og understøtte bevægelser og organisering uden for folketinget.

Det må under ingen omstændigheder stemme for krig, union og nyliberale nedskæringer. Sådant et parti eller sådan en liste findes for tiden ikke i Danmark.

- Mener I ikke der er noget, som er forbedret, siden den nye regering trådte til, f.eks. i forhold til flygtninge og indvandrere?

- Jo, men retningen nedad er ikke ændret. EU's reformer er ikke stoppet. Der er ikke skabt de nødvendige arbejdspladser og job. De unges situation og vores udsigter er ikke forbedret.

- Den samfundsforandring, I ønsker, hvor kommer den fra, og hvordan?

- Vi tror, at mange forskellige kræfter må gå sammen. Alle kræfter, der er imod den nyliberale politik, imod krigspolitikken, imod EU. Alene er der ingen, der klarer det – partier, ungdomsforbund, bevægelser, fagforeninger.

En sådan samling imod både blå og

'rød' blok og deres politik vil have et enormt potentiale til samfundsforandring.

- Hvad skal erstatte det repræsentative demokrati?

- I et socialistisk samfund og i forbindelse med en revolution, der sætter den herskende klasse på porten, må der opbygges nye demokratiske organer, der ikke domineres af kapitalens marionetter. Men hvilke præcise former må besvares af den revolutionære udvikling i fremtiden selv.

 Indspark fra DKU

- Er det repræsentative demokrati overhovedet demokratisk? Hvorfor eller hvorfor ikke?

- Alle kapitalistiske lande er ved at have en form for topartisystem. I USA hedder det Demokrater og Republikanere. I Danmark og EU socialdemokrater/socialister og borgerlige. Det er falske alternativer, som grundlæggende fører samme politik. Virkelig opposition usynliggøres.

Og de to falske alternativer og deres politikere og præsidenter er købt og finansieret af storkapitalen.

- Hvordan bør fagbevægelsen forholde sig til den "nye" regering?

- Kæmpe hårdt og aktivt mod alle de nyliberale reformer – alle uden undtagelse. Fra pensioner, dagpenge til fleksjob, kontanthjælp, SU osv. Og gøre det sammen med de kæmpende kræfter først og fremmest i de andre EU-lande, med alle ofre for den nyliberale politik.

Men det kræver en udskiftning af store dele af fagtoppen.

Oprindeligt lavet til Arbejderens ungdomstillæg Avanti

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

Hvorfor fattigdom? På grund af rigdom! Hvorfor fattige? Fordi der er rige!

Af Klaus Riis

*Spørgsmålet Why Poverty? – på en lang række sprog
– er løbet hen over alverdens tv-skærme*

71 tv-kanaler verden over med et seertal på 500 millioner – indbefattet stort set samtlige statslige tv-stationer i Europa – sendte en helt stribe dokumentarfilm om global fattigdom, nød og elendighed.

Projektet er en opfølger på et tilsvarende projekt i 2007, med ti film, kaldet 'Why democracy?'

Men hvorfor dette projekt? Og hvorfor kommer det nu? Det skal sætte gang i en debat om fattigdom, hedder det. Og det er ikke så dårligt. Især hvis det kan føre til mere end snak, velgørenhed og aflad.

En del af de mere end 30 film – nogle af dem fremragende – er lavet af prisvindende dokumentarfilmmagere på opdrag fra det kostbare projekt, der er blåstemplet af lige så mange borgerlige medier, som der er tv-kanaler, der viser dem.

Men svaret på spørgsmålet får lov til at blæse i vinden. Der gives forskellige bud, ligesom der opridses forskellige løsningsmodeller og veje ud af den globale elendighed – hvis seerne foran den store globale tv-skærm ellers kan holde den ud.

For hensigten er ikke, at folk, væbnet med svaret, skal lave revolution. Og dog er svaret ganske simpelt: Der er fattige, fordi der er rige.

De rige bliver supersvinerige, mens de fattige bliver flere og fattigere. Rigdommen avler global nød og elendighed. De europæiske banker og deres direktører og aktieejere reddes og bliver rigere på de fattiges bekostning. Hele lande dømmes til håbløs armød.

Uundgåelig spaltning

For sådan er den kapitalistiske produktionsmåde. Helt basalt kløver privatejendommen samfundet i dem, som har,

og dem, som ikke har. I dem, som er tvunget til at sælge deres arbejdskraft, og dem, der kan købe den. Denne indbyggede modsætning i produktion og samfund spalter dem permanent i to uforsonlige lejre. Den enes fremgang er betinget af den andens undergang.

Imperialisme betyder global fattigdom og permanent krig. Globaliseringen giver enorme ekstra muligheder for systematisk udplyndring på verdensplan. Velfærd for alle betyder til gengæld ekspropriation af den kapitalistiske rigdom.

Ethvert samfund er spaltet i sine rige og fattige. Rige gamle, fattige gamle; børn af rige og fattige børn; alle generationer: de få og de mange. Vindere og tabere.

Den kapitalistiske verdensorden har sine vindere og tabere: de rige lande og de fattige lande. Kapitalistiske sammenslutninger som Euroland har sine vindere: Tyskland og dele af Nordeuropa bliver rigere, Sydeuropa bliver tabere. Hele befolkninger forarmes.

Skal sulten tilbage? Eller skal der tages fra de rige?

At fattigdom er en forudsætning for at den kapitalistiske produktionsmåde kan fungere og profiterne til stadighed øges, er et dogme for nutidens markedsøkonomer, der ikke lægger skjul på, at massearbejdsløshed og fattigdom er godt for kapitalismen.

Det er en afspejling af dette, når Lars Løkke Rasmussen erklærer, at sulten skal tilbage som motivation til accept

London deporterer nu sine fattige: Over halvdelen af Londons councils modtagere af overførselsindkomster flyttes ud af London og til Nordengland. Boligsikringen er sat ned - og farvel!

af alt:

- Det er et signal om, at vi har brug for, som nation og som individer, at få sulten tilbage – at have et større ansvar for vores eget liv. Vi skal have gjort op med den holdning, at det er bedre at være på passiv forsørgelse end at stå i opvasken.

Kapitalismens program for arbejderne er løntrykkeri.

Men fattigdommen lindres kun ved at tage tilbage fra de rige, fra profitten.

De rige og deres politiske agenter ved, at det handler om klassekamp. De mange, arbejderne, de fattige, flertallet, ved det også. Den udspiller sig dagligt i den politiske, sociale og faglige kamp. Undertiden går modsætningerne i en sådan hårdknude, at de kun kan løses ved at blive hugget over. Det kaldes revolution.

Karl Marx gav svaret på spørgsmålet, da han forklarede, hvorfor voksende rigdom hos nogle få (i dag multimilliardærer) uløseligt er knyttet sammen med sultende milliarder.

I sit smukke litterære 1800-talssprog formulerede han den lovmæssighed, der virker i den kapitalistiske produktionsmåde. Den, som bevirker både uhyrlig rigdom og uhyrlig nød – i massemåle-

Oplæg til debat

stok – da han i 'Kapitalen' konstaterede, at kapitalismen skaber en hær af arbejdsløse, som næsten kan finde fuld beskæftigelse i boom-tider, men bliver kastet på gaden i den næste krise.

"Den lov, som til stadighed holder den relative overbefolkning eller industrielle reservearmé (altså arbejdsløshedshæren, KP) i ligevægt med kapitalakkumulationens omfang og energi (altså ophobningen af kapitalistisk rigdom, KP), smeder arbejderen fastere til kapitalen, end Hefaistos' kile holdt Prometheus til klippen. Den betinger en akkumulation af elendighed, arbejds kval, slaveri, uvidenhed, bestialisering og moralsk nedværdigelse på den modsatte pol, dvs. på den classes side, som *producerer sit eget produkt i form af kapital.*"

Friedrich Engels, Marx' ven og nærmeste kampfælle, citerede dette i sin 'Socialismens udvikling fra utopi til videnskab' og tilføjede (nærmest som et svar til alle, der tror eller håber på at kunne fjerne eller bare lindre denne grundlæggende antagonistiske modsætning under kapitalismen), at man godt kan glemme at reformere kapitalismen:

"Og at vente en anden fordeling af produkterne af den kapitalistiske produktionsmåde ville være det samme som at forlange, at et batteris elektroder skulle lade være med at sønderdele vandet, så længe de står i forbindelse med batteriet, og ikke udvikle ilt ved den positive pol og brint ved den negative."

Uhyrlig rigdom og ufattelig fattigdom i national og global skala er en kapitalistisk naturlov, som først kan ophæves med en revolutionær omdannelse og en socialistisk produktionsmåde, hvor den samfundsmæssige produktion modsvarer af en ikke privat, men samfundsmæssig tilegnelse af produktet.

Pigerne med svovlstikkerne

Turen går hver morgen på cykel til den nærmeste Metrostation.

Ved nedgangen til stationen sidder en mand 'af anden etnisk herkomst' med sin harmonika. Han respekterer, at han ikke må sidde indendørs på Metroselskabets ejendom. De blåfrosne hænder udvinder de skønneste toner, mens hatten ved hans side også tilbyder sig.

Senere på dagen, da myldretrafikken har fortaget sig, møder jeg ham foran indkøbscentret. Sneen og frosten bider ikke på hans humør – i hvert fald ikke udadtil. Han hilser på alle: - *Hav en god dag!*

Formålet er naturlig nok at skabe kontakt. Jeg tror, han faktisk kan genkende mig, og selvom jeg aldrig har bibragt til hans overlevelseskamp, hilser han stadig lige pænt. Ved nærmere eftertanke kan jeg ikke mindes, at jeg har set nogen skille sig af med en mønt til hatten.

I toget hjem fra arbejdspladsen går en mand på omkring 30 år gennem kupeerne:

- *De kan vel ikke undvære en krone til en hjemløs?*

Hans tøj er ikke ligefrem nyt, men ellers ville jeg ikke kunne udskille fra folkemængden, hvis jeg mødte ham et tilfældigt sted i byen. I modsætning til mange betlere virker han overhovedet ikke forhutlet eller hærget. Jeg forestiller mig, at nogle mennesker afskærer sig fra et give tiggerne, der udstråler en form for misbrug, en skilling til livets opretholdelse. Man tænker måske, at man ikke vil finansiere misbruget. Måske er det blot min fordom.

For min kone og jeg er det i hvert fald en konfrontation at blive mødt af disse fattige tiggere. Det er jo åbenlyst, at de har en kummerlig tilværelse. Alligevel har vi valgt ikke at spytte i kassen. Vi synes, problemet er for stort og bør løses på anden vis.

I denne næstekærlige juletid stiller samfundet sig ikke mere venligt an. De fattige fryser stadig mere. De

hjemløse sover stadig skidt. Sidste vinter noterede jeg mig – hver eneste dag, når jeg cyklede hjem fra arbejde ved 22-23-tiden – i sne, slud, regn eller frost, at en mand havde indtaget en bænk på Nørre Voldgade. Han havde barrikaderet sig med mange forskellige stofrester med et soveposelignende plastikovertræk. Han valgte altid den bænk, der var placeret lige under en gadelampe. Det var jo ikke noget, der gavned søvnen, men det var velsagtens derfor, han simpelthen altid var pakket helt væk i sine ejendele. Gadelampens lys tjente måske som en slags tryghed?

Min kone og jeg har ikke ført statistik, og jeg har heller ikke forsket i Danmarks Statistik, men vi er af den opfattelse, at antallet disse forhutlede

mennesker taget voldsomt til. Fattigdommen er samtidig blevet hårdere. Vi tror, at man simpelthen er blevet mere fattige i dag end tidligere. Nyliberalismens

årti har sat sine kraftige aftryk. - *Hvad er der gang i?* kunne man være fristet til at spørge 'rød bloks' fire hattedamer!

Egedalsvænge fik deres juletræ, men forinden var pressen og de reaktionære politikere gået i forargelsens selvsving. Hvor er 'rød bloks' omhu for de stadig flere mennesker, der er ramt af stadig dybere fattigdom? Omhuen er der simpelthen ikke – ej heller fra Enhedslisten, der som bekendt er garant for regeringen og dens politik. FØJ!

Og endelig et budskab til de troende, der oven på skandalerne ved de netop overståede menighedsrådsvalg knuger deres foldede hænder i afmagt over frafaldet af medlemmer af folkekirken: I skal ikke være forundret! Der er en årsag til, at mere end 17.000 i de første tre kvartaler har meldt sig ud af folkekirken, hvilket er ny rekord, og der er en årsag til, at Folkekirkens Nødhjælp er blevet opsøgt af et rekordstort antal nødlidende mennesker.

Reno

Stop Israels kriminelle bombardementer og aggression mod Gaza!

Af Arbejderpartiet Kommunisterne

De massive israelske luftbombardementer af Gaza har allerede kostet mange menneskeliv, indbefattet mange børn og spædbørn, og forårsaget omfattende ødelæggelser. 75.000 israelske reservister er mobiliseret til invasion og krig. Konsekvenserne vil være uhyggelige, hvis Israel ikke stoppes.

Operation "Pillar of Cloud" kan ligne starten på en ny kriminel aggressionskrig som det forrige felttog ind i Gaza, den såkaldte Operation "Cast Lead" i december 2008 til januar 2009, der på tre uger kostede 3.000 civile palæstinenserers liv.

Hvor det fører hen – om det er forspillet til en endnu større konflikt i Mellemøsten, til en mere omfattende krig, der vil inddrage Libanon, Syrien og måske Iran, eller om hensigten simpelthen er at sikre højreflojens genvalg i Israel – er ikke klart endnu. Der bliver leget med ilden, og konsekvenserne kan blive skæbnesvangre.

Den israelske fredsaktivist Uri Avnery fra Gush Shalom siger:

"Benjamin Netanyahu og Ehud Barak har for anden gang i træk besluttet, at der skal afholdes valg i Israel i skyggen af en krig i Gaza. Den våben-

Danmark på tværs

Walid Zaher taler ved demonstration i Århus, torsdag den 29. november 2012 i anledning af FN's generalforsamling tager stilling til anerkendelsen af en palæstinensisk stat med Østjerusalem som hovedstad

hvile, som allerede var ved at skabe stabilitet, er brudt og slået i stumper og stykker. Beboerne i det sydlige Israel, som lige var begyndt at ånde frit, er sendt direkte tilbage til luftalarmer og beskyttelsesrum.

Regeringens mål er opnået for en pris af store lidelser på begge sider af grænsen. De sociale spørgsmål, som truede med at komme i forgrunden ved dette valg, er blevet skubbet til side og fjernet fra valgkampagnen."

Israel har således udløst en velkalkuleret aggression. Den zionistiske stat spekulerede i den palæstinensiske reaktion på den ulovlige og provokatoriske likvidering af Hamas' militære leder Ahmed Jabari til at kalde sig selv et 'offer for palæstinensisk aggression'.

EU og EU's udenrigsministre – indbefattet den danske Villy Søvndal – var straks og koordineret ude og sige, at Israel 'har ret til at forsvare sig mod palæstinensiske raketter'. Det er ikke det, der er tale om. Der er tale om en ny nøgen og kriminel israelsk aggression mod et af Israel besat, fordrevet, undertrykt og brutaliseret folk.

Villy Søvndal, den danske regering og EU solidariserer sig med aggressoren, samtidig med at de taler om palæstinenserens rettigheder og udtaler en spag kritik af den fortsatte israelske bosættelsespolitik.

De undlader at fordømme Israels pirateri og massakrer på nødhjælpskibene til Gaza, selv om det indlysende strider mod international ret. Og som et toppunkt af hykleri indgår EU handelsaftaler med Israel, som reelt præmierer Israels folkeretsstridige bosættelsespolitik.

17. november 2012

Danmarkshistoriens største tyveri

Bankpakkerne, som i 2008 og 2009 polstrede de danske storbanker med Storebæltsbroer af skattekroner, har været med til at accelerere nedbrydningen af velfærden og skabt større skel mellem rig og fattig.

En af dem – nemlig Bankpakke 2 fra januar 2009 – var direkte designet til at holde den konkurstruede Danske Bank, og dermed dens hovedaktionær Mærsk, oven vande.

Kommunistisk Politik kaldte det allerede under forhandlingerne dengang for *Det største bankrøveri nogensinde* (Kommunistisk Politik 2, 2009) og konstaterede:

"Først fik bankerne 35 milliarder

Danmark på tværs

kroner i bistand. De er brugt. Nu skal de have 100 milliarder mere. Det er det største røveri i Danmarkshistorien, siden Nazityskland tømte Nationalbanken. En 'bred kreds af partier' er med."

For Socialdemokratiet og SF var det vigtigt at være med. Det var første gang, SF fik lov til at optræde som 'ansvarligt' parti. Hvilket ikke betyder ansvarligt over for vælgerne eller befolkningen.

Baggrunden for Bankpakke 2 var Danske Banks vanskeligheder efter den mislykkede bank- og ejendomspekulation i Irland. Regningen blev sendt til de danske skatteydere.

"Bankpakke 2 har som hovedformål at redde Danske Bank ud af en krise, der er langt dybere end hidtil kendt. Det var ikke de kriseramte småbanker, det drejede sig om, sådan som forligspolitikerne fra Dansk Folkeparti til Socialistisk ditto lod forstå.

Helle Thorning-Schmidt og Søvndal stillede op for storkapitalen – for Strarup og Mærsk." (Netavisen 7. februar 2009)

Bankpakkerne blev vedtaget i sam-

Arbejdsløse aktionerer: Rul forringelserne tilbage

Fredag den 7. december aktionerede arbejdsløse landet over ved jobcentrene mod regeringens brutale nedskæringer på dagpengene. Beskæringer, der koster dyrt for dem, der umiddelbart rammes, men også samtidig skal medvirke til at øge usikkerheden hos alle, der er i arbejde. Der er et hårdt pres på alle fronter for at øge villigheden til at acceptere lønnedgang og dårligt arbejdsmiljø uden at kny.

Netværket 'Solidaritet eller frit fald' tog initiativet.

Kravet er, at regeringens forringel-

Danmark på tværs

ser af dagpengene skal rulles tilbage, og der skal skabes job til de arbejdsløse.

»Politikerne lader de arbejdsløse betale for krisen, selvom det ikke er deres skyld, at der er arbejdsløshed. Regeringen må tage fat på arbejdet, droppe de luftige lappeløsninger og lave reelle forbedringer for de ledige. Der skal investeres i nye grønne job,

i bedre velfærd og andet, der skaber værdi for os alle sammen og sikrer job. Indtil da er der brug for en længere dagpengeperiode, så ingen falder ud, og der er brug for en kortere optjeningsperiode for at blive berettiget til dagpenge.«

Alene på Fyn vil omkring 3500 miste dagpengene d. 1. januar i det nye år. Heraf ca. 1500 i Odense.

Aktionerne og protesterne fortsætter.

8. december 2012

drægtighed af Foghs VKO-regering sammen med oppositionen – S, SF og R, den nuværende 'røde' regering.

Nu betegner den socialdemokratiske ordfører Henrik Sass-Larsen, der dengang var med i forhandlingerne, aftalen som 'Danmarkshistoriens største tyveri'. Det fremgår af dokumentarfilmen 'Sikke en fest'.

Ifølge filmen var det den daværende økonomiminister Lene Espersen, også daværende konservativ partiformand, der kostede skatteyderne 24 milliarder kroner, som i stedet røg lige i bankerens lommer.

Det skal være sket efter et møde med ministeren sent i forhandlingsforløbet

med landets to mest magtfulde bankdirektører, Peter Straarup fra Danske Bank og Peter Schütze fra Nordea.

Efter mødet og i sidste øjeblik fjernede Lene Espersen en såkaldt upside-model fra aftalen, der skulle sikre, at staten fik del i bankernes fremtidige kursgevinst. I stedet er den gået uindskrænket til bankernes ejere – som Mærsk.

At upside-modellen ikke blev anvendt, har betydet, at staten er gået glip af indtægter på mindst 24 milliarder kroner. Det kan godt kaldes bankrøveri!

Lene Espersen bestrider Sass-Larsens fortælling.

Under alle omstændigheder fik Danske Bank og Nordea deres vilje og alle ønsker opfyldt. Danmarkshistoriens største tyveri fandt sted med både blå og 'rød' blok som medskyldige. Røverne var bankdirektører og topolitikere fra regering og 'opposition' i fællesskab. Men det helt store røveri – mange gange større – er bankpakkerne selv.

Også detaljerne er en beskidt historie fra det virkelige liv. Om 'folkestyre' på højt plan. Det kaldes dansk demokrati.

26. november 2012

Rapporter fra Athen

Byen Athen har på de otte dage, jeg har været her, i hvert fald lagt gader til mindst fire større demonstrationer.

Den 17. november var det årsdagen for opstanden på Polyteknisk læreanstalt i 1973, der førte til diktaturets (juntaens) fald. Tirsdag den 20. og fredag den 23. gik fagforeningerne på gaderne i protester mod resultaterne af trojkaen IMF, EU og Den europæiske centralbanks krav til nedskæringer.

Lørdag den 24. november samledes protesterne mod den fascisternes fremgang.

Et regulært nazistisk parti, 'Gyldent daggry', der flittigt har brugt gammelnazistiske symboler eller noget, der ligner, kom for første gang ind i det græske parlament ved valgene i 2012 med syv pct. af stemmerne.

Det har specialiseret sig i racistiske overfald og hetz mod venstrekræfterne

med en voldsom nationalistisk og populistisk demagogi.

Ved krisens begyndelse havde rige grækere et indestående alene i schweiziske banker på det dobbelte af statsgælden. Alene med de penge havde det været muligt at undgå at komme i kløerne på trojkaen.

Grækenland er udset til EU's laboratorium for fremtidens arbejdsmarked, men det er også laboratorium for organiseret modstand mod EU's nyliberale regime, påpeger græske fagforeninger.

Chokterapien for den græske offentlige sektor er en forsmag på, hvad der også venter andre.

Det er blevet den almindelige metode i EU til nedskæringer. Den anvendes også over for f.eks. SAS-personale, der trues med konkurs, som grækerne trues med bankerot.

Europa kæmper

UK: Kæmpe studenterdemo for en fremtid

Titusinder af studerende var på gaden til en national demo i London onsdag den 21. november mod regeringens politik, der gør det økonomisk umuligt for brede dele af de studerende at gennemføre eller påbegynde en højere uddannelse.

Cameron-regeringen har det sidste år tredoblet den afgift, de studerende skal betale for at studere, med store konsekvenser for dem, der ikke lige har fars og mors bankbog i ryggen.

Studieafgiften til universiteterne er nu oppe på 76.000 kr. pr.

år. Næsten 6.500 kr. om måneden – også i feriemånederne. Regeringens løfte om, at tredoblingen ikke ville betyde højere afgifter end 55.600 kr., var fra start en løgn.

Samtidig er leveomkostningerne steget voldsomt for hele befolkningen, og dermed også for studerende. En ny rapport fra den engelske studenterorganisation NUS viser, at forskellen mellem det årlige beløb, en studerende har at leve for med studielån og studiestøtte, og så de

faktiske leve- og studieomkostninger, nu er vokset til et beløb på 79.462 kr.

En studerende på 18-20 år, der arbejder til minimumslønnen 46,20 kr. i timen, skal arbejde 34 timer om ugen i 52 uger for at tjene dette beløb før skat.

Tidligere kunne studerende bo billigere på universiteternes kollegier. Her er huslejerne fordoblet de sidste ti år som følge af den nyliberale politik, så de nu nærmer sig priserne på det private udlejningsmarked.

Ifølge NUS, der organiserede demoen, har regeringens politik også store konsekvenser for hele fremtidens uddannelsessystem.

Tredoblingen af studieafgiften er en meget kortsigtet gevinst. Langt flere må opgive deres studie, og endnu flere når aldrig at påbegynde et. Men universiteter og højere læreranstalter får statsstøtte pr. antal studerende. Det vil således skære en del af det økonomiske grundlag væk.

Og det vil igen gøre højere uddannelse til et privilegium for de højere klasser.

Europa kæmper

De spanske marxist-leninister i PCE(m-l) er og har gennem historien været helt fremme i kampen mod fascismen og for republikken.

Spanien: Nej til monarkiet! For den tredje republik!

I Spanien accepterer de progressive kræfter ikke det feudale levn monarkiet, og på mærkedagen for den nuværende spanske grundlov fra den 6. december 1978 markeres kampen for republikken. Hvert år går tusinder af mennesker på gaden for dette krav. Ikke bare i Madrid, men i adskillige andre spanske byer. Den republikanske bevægelse vokser.

1947 erklærede den fascistiske diktator Franco Spanien for et monarki. Først i 1969 blev det imidlertid formelt, da den nuværende kong Juan Carlos blev udnævnt til prins. Han var militært uddannet i Spanien. I 1974-75 fungerede han som statschef under Francos sygdom og blev efter hans død i 1975 kronet som konge. Juan Carlos og det magtfulde mo-

narki repræsenterer tråden tilbage til det fascistiske regime.

Fascisterne med Franco i spidsen vandt som bekendt den borgerkrig, det reaktionære oprør mod den lovlige regering, som den nationale og internationale reaktion stod bag fra 1936. Franco forestillede sig, at hans fascistiske system skulle fortsætte under Juan Carlos som monarko-fascisme.

De demokratiske kræfter forpurrede denne plan. I 1978 overgik Spanien til 'borgerligt demokrati', men en republik er der ikke tale om, monarkiet eksisterer stadig. Det har også været et værn mod et gennemgribende opgør med Franco-tiden.

Men kampen for en republik lever også stadig – for den tredje republik.

Epokegørende generalstrejke den 14. november

Af Spaniens Kommunistiske Parti (marxister-leninister) PCE(m-l)

Spaniens proletariat uddybede sit engagement med denne nye aktion. Der var næsten fuldstændig generalstrejke inden for storindustrien og i transportvæsenet og meget stærk deltagelse i strejker inden for uddannelses- og sundhedsvæsenet (i Madrid strejkede de ansatte på 11 kommunale hospitaler med blokader). Men strejken blev også fulgt af mange ansatte i hotel- og handelsbranchen, og for første gang blev en strejkeappell fulgt af et betragteligt antal småforetagender og småhandlende. Det betød et land, der var lammet fra nord til syd, på trods af boykotten fra reaktionære fagforeninger som CSIF (*'uafhængig' fagforening for offentlig ansatte, KP*) og de nationalistiske ELA og LAB (*baskiske, KP*).

Et skridt frem, andre vil følge

Titusinder af arbejdere organiseret i informations- og strejkeposter marcherede i gaderne og i industrikvartererne i byer og landsbyer, og de opfordrede i en atmosfære af stærkt kampberedskab til strejke og iværksatte arbejderkontrol imod et imponerende politiopbud. Der var hele tiden krav, provokationer og anholdelser fra politiets side, men deres brutalitet og grovheder kunne ikke forhindre, at proletariatet i de første timer af den 14. november havde kontrollen med gaderne.

Kæmpedemonstrationer i de vigtigste byer var højdepunktet på en historisk dag: I Madrid og i Barcelona har mere end en million arbejdere og borgere fyldt gaderne i den indre by. Det samme skete i Valencia, Sevilla, Bilbao, Vigo osv. Og i mange andre byer og landsbyer landet over.

Ved alle disse demonstrationer kammeraterne fra vort parti og Spaniens Kommunistiske (marxistisk-leninistiske) Ungdom deltaget i forreste linje og har forsvaret arbejderklassens enhed og nødvendigheden af at etablere denne enhed også på det politiske plan ved at opbygge en front, der vil være i stand til at give den begyndende kamp en fælles almen retning.

Generalstrejkens magt har fået regimets propagandamedier til at fordreje realiteterne ud i det absurde. Således har regeringen hele tiden insisteret på, at dagen var 'normal', og i samme øjeblik som der blev transmitteret billeder af politiets bestialske opførsel, betone man, at strejken kun omfattede et fåtal inden for transport- og kommunikation, skønt virkningen af strejken for metroen, jernbaner og bybusser var helt åbenlys. Flere tv-stationer demonstrerede forskellige måder at misinformere om forløbet af strejken eller spærrede deres sendere (såsom Telemadrid og Canal Sud). Man opgav f.eks. et tal på 35.000 demonstrationsdeltagere i Madrid, hvor folk i over to en halv time strømmede ud på byens vigtigste pulsårer og oversvømmede dem.

Omfanget af manipulationerne var sådan, at disse medier ikke skammede sig over at glide helt ud i det latterlige. Til sidst kom det frem, at Hermann Tertsch, en særlig reaktionær og ordrig medarbejder ved Madrids fjernsyn, der bliver kontrolleret af PP (*Partido Popular – det åbent reaktionære post-francistiske regeringsparti, KP*), allerede dagen før havde sin fortælling og vurdering af strejken parat og bebudede, at den var mislykket – 24 timer, før den fandt sted. Et sandt fascistisk orakel!

Omfanget af sådanne formasteligheder fra Rajoy-regeringen, der er gennemtrængt af neofascister, er så stort, at det i sig selv yderligere bidrager til

at miskreditere hans regeringsførelse i massernes øjne. De oplever en virkelighed, der er totalt forskellig fra den, de præsenteres for via fjernsyn og aviser i regeringens hænder. Alt dette øger kun borgernes harme.

Svaret fra Spaniens arbejdere var ikke det eneste, som viste proletariatets voksende kampberedskab. Vores klassebrødre i Portugal, Italien, Grækenland, Cypern og Malta har gennemført store almene mobiliseringer, og i Frankrig, Tyskland, Belgien, Holland og andre europæiske lande har der været støtte- og solidaritetsaktioner. Arbejderklassens enhed er begyndt at blive smedet på denne historiske dag, der vil bidrage til at indlede en periode med generelle og koordinerede kampe imod oligarkiet og deres regeringer i hele Europa.

Hvordan kommer vi videre og foran?

Fagforeningslederne – indbefattet visse garvede repræsentanter for højreopportunisten – har forpligtet sig til at støtte en kraftig mobilisering.

Vi ved alle, at kampen vil fortsætte, at den vil være lang og helt sikkert blive hårdere. Vi ved alle, at man efter valget i Katalonien den 25. november vil fortsætte det generelle angreb (for løsrivelse, KP). Det gælder også Artur Mas (*præsident i Katalonien også efter valget, KP*), og det vil også de forskel-

lige regeringer, som forsvarer oligarkiets interesser i de øvrige autonome regioner, med større eller mindre entusiasme,

Men det står også helt klart, at samfundets flertal, ledet af proletariatet, er klar til kamp.

I Spanien som i det øvrige Europa vil Rajoy'erne, Mas'erne og Co., disse bestyrere af spekulantkapitalens interesser, vedvarende styrke de repressive magtbeføjelser ved at undertrykke eller undergrave de elementære demokratiske rettigheder og øge de sociale nedskærings omfang og brutalitet, og vedvarende tvinge guldkalven i deres fold, uanset hvad det måtte koste i social henseende.

Endelig aftegner sig tydeligt i hele Europa de betingelser, hvorunder de næste kampe vil blive udkæmpet, og hvordan arbejderklassens og de folkelige organisationers holdning må være, hvis vi ikke vil miste kontrollen over situationen og føre de underste klasser til nederlag.

I allerførste række gælder det om at uddybe de europæiske arbejders enhed og deres faglige og politiske klasseorganisationers enhed, ved at man koordinerer mobiliseringerne, ved at man når til enighed om fælles programpunkter, og ved at man vender sig imod Den europæiske union, som er repræsentant for den mest reaktionære og

folkefjendske politik fra den parasitære del af spekulantborgerskabet.

Det eneste mulige alternativ for at komme videre i denne retning er den konsekvente styrkelse af enheden og koordineringen af flertallet af arbejdermasserne, ved at man hæver deres politiske bevidsthed for at smede folkelige blokke og/eller folkefronter som 'Front de Gauche' i Frankrig og 'Syriza' i Grækenland.

Europa kæmper

I Spanien udvikler der sig også en tendens til enhed på gaden og i kampen (og den vil udvikle sig yderligere i fremtiden). Men i modsætning til, hvad der sker i Frankrig og Grækenland, kommer vi ikke videre på vejen til politisk enhed. Hvorfor? Fordi det i vort land ikke er tilstrækkeligt at angribe 'systemet' og kun definere det i almene begreber, eller til at begrænse sig til at forsvare progressive programmer for institutioner, der er besat af de skumleste højreelementer. Derfor er en af hovedhindringerne for befæstelse af den enhed, som folk på gaden kræver, at venstrefløjens ledere bryder deres forbindelser til regimet, hvori de holdes fanget, for at opbygge en folkelig blok, uden hvilken bevægelsen er dømt til at slå fejl.

Inden for et halvt år har to store generalstrejker gjort det klart, at Spaniens arbejdere ikke længere er beredte til at se passivt på likvideringen af deres rettigheder og fremskridt, der er opnået gennem bitter kamp.

I nær fremtid vil det være nødvendigt med nye mobiliseringer, som rummer nye krav og nye mål i retning af et brud med regeringen og dens lakajer, i retning af at forstærke tendensen til en demokratisk og folkelig politik, der ved overvindelse af det fra Franco arvede monarki foretager den nødvendige overgang til en konsolidering af folkeflertallets lejr.

De illegitime regeringer, som til staidighed krænker folkesuveræniteten og ikke engang realiserer deres egne forehavender, må gå af. Vi må urokkeligt forene os med en kampberedt ånd og med det mod, som kom til udtryk den 14. november, for folkets enhed og for republikken.

**Smid regeringen på porten!
Folkelig enhed over for kapitalens
krise, fremad mod en folkefront!!
For den føderative folkerepublik!
15. november 2012**

**Centralkomiteens sekretariat
Spaniens Kommunistiske Parti
(marxister-leninister)**

Stop en ny israelsk massakre i Gaza: Boykot Israel nu!

Af den palæstinensiske BDS-nationalkomite

Den 8. november gennemførte Israel et angreb på civile i den besatte og belejrede Gazastribe og skød den 13 år gamle Ahmad Abu Daqqa, mens han spillede fodbold med sine venner.

I dagene frem til 14. november har Israel intensiveret sine angreb på Gaza og er begyndt at iværksætte en intensiv plan for aggression, der i skrivende stund har dræbt mindst 15 palæstinensere, herunder mindst seks børn, og såret over 150, altovervejende civile.

Trods de forudindtagede vestlige mediers reportager om det modsatte er det klart, at Israel har påbegyndt og udvidet dette nye angreb som optakt til valget til parlamentet, idet det understreger den hævdvundne israelske formel, at palæstinensiske lig giver stemmer.

Det er værd at bemærke, at det store flertal af befolkningen i Gaza er flygtninge fra etnisk udrensning foretaget af zionistiske militser og senere af staten Israel under Nakba i 1948, og at Israel har nægtet dem deres FN-sanktionerede ret til at vende tilbage til deres oprindelige hjem.

Denne krigeriske aggression er det mest morderiske og umenneskelige israelske angreb på det palæstinensiske folk siden massakren i Gaza i 2008-9, der dræbte over 1.400 og sårede over 5.000 palæstinensere, fortrinsvis civile.

USA og Europa har indtil videre haft held med at forhindre palæstinenserne i at søge til internationale retsinstanser med deres anklage for de israelske forbrydelser mod menneskeheden, der fandt sted under massakren og blev dokumenteret både af en FN-undersøgelsesmission og af et hold internationale juridiske eksperter udsendt af Den Arabiske Liga.

En hurtig udrykning er påkrævet for at forhindre Israel i igen at handle lige så ustraffet.

De 1,6 millioner palæstinensere, der bor i Gaza, har været udsat for de værste former for israelsk straffrihed og vold, herunder at være underlagt en middel-

Boykot Israel: Hvordan?

facebook.com/BoykotG4s

alderlig belejring og udsat for bevidst etableret fødevarerisikkerhed og hyppige tilfælde af israelsk statsterrorisme.

Det er en pligt for alle, der støtter international lov og almene menneskeretligheder, at holde Israel ansvarlig gennem effektive forholdsregler som dem, der opfordres til i den globale, palæstinensisk ledede bevægelse for boykot, af-investering og sanktioner (BDS).

Den palæstinensiske BDS-nationalkomite (BNC), den bredeste koalition i det palæstinensiske civilsamfund, der omfatter alle større politiske partier, fagforeninger, sociale bevægelser og ngo-netværk, opfordrer

- samvittighedsfulde mennesker overalt i verden til at intensivere BDS-kampagner for at holde Israel ansvarlig og presse deres regeringer til øjeblikkeligt at standse enhver våbenhandel med Israel, iværksætte handelssanktioner og sende alle de israelere for retten, der som embedsmænd eller militærpersonnel, på ethvert niveau, har deltaget i Israels forbrydelser mod palæstinenserne i Gaza,

- civilsamfundets organisationer, herunder fagforeninger, universiteter, stu-

dentegrupper og ngo'er, til at boykotte israelske varer, afholde sig fra enhver investering i israelske eller internationale selskaber, der er medskyldige i Israels besættelse og apartheid, og tilskynde regeringerne til at indføre militær embargo og handelssanktioner mod Israel,

- regeringer, især arabiske og venligtsindede regeringer, til at overholde deres juridiske forpligtelser til at beskytte palæstinensisk ret til liv og selvbestemmelse; de må påføre Israel sanktioner for straks at få standset dets overfald på den besatte Gazastribe og dets ulovlige belejring af den, og få gjort en ende på dets kolonialistiske apartheidpolitik, der undertrykker det palæstinensiske folk.

Som dette nye angreb på Gazas befolkning viser, vil Israel fortsætte dets krigeriskhed, aggression og statsterrorisme, hvis det ikke tvinges til at betale en ordentlig pris for dets forbrydelser mod det palæstinensiske, libanesiske og andre arabiske folk.

Som både de sidste syv års globale BDS-bevægelse og den tidligere langvarige historie om international solidaritet i kampen mod apartheid i Sydafrika har vist, er den mest effektive, gennemførlige og moralsk konsekvente form for solidaritet med de undertrykte, at det internationale civilsamfund og samvittighedsfulde mennesker verden over anvender boykot, af-investering og sanktioner mod undertrykkeren og alle de institutioner, der samvirker til at opretholde og legitimere undertrykkelsen.

Det er på høje tid at anvende BDS mod Israel. Det er den mest direkte vej til frihed, retfærdighed og ligeret for palæstinenserne og hele regionen.

15. november 2012

Oversat fra engelsk for Boykot Israel af Minna Skafte Jensen

Fem måder til effektivt at støtte Gaza gennem boykot, af-investering og sanktioner

Af BDS – Boykot Israel

Som den nye aggression mod Gazas befolkning viser, vil Israel fortsætte sin krigeriskhed og statsterrorisme, medmindre de er tvunget til at betale en høj pris for sine forbrydelser mod det palæstinensiske, libanesiske og andre arabiske folk.

Det palæstinensiske civilsamfund har opfordret til en kampagne for boykot, af-investering og sanktioner (BDS) som den mest effektive måde, det internationale samfund og bevidste mennesker i hele verden kan vise deres solidaritet med den palæstinensiske kamp og holde Israel – og alle medskyldige institutioner – ansvarlige for dets besættelse, kolonisering og apartheid.

Den globale palæstinensisk ledede BDS-bevægelse har opnået inspirerende og spektakulære succeser, der betyder økonomisk tab for virksomheder, som støtter Israels forbrydelser, overtaler kunstnere til ikke at optræde i Israel, vinder støtte fra de største kirker, fagforeninger og sociale bevægelser samt presser regeringer til at tage affære.

Her er fem BDS-måder, man effektivt kan udtrykke solidaritet med det palæstinensiske folk i Gaza og andre steder:

1. Boykot Israel! Lad være med at købe israelske varer!

Israels eksportoverskud anvendes til at finansiere den israelske regering og dets forbrydelser mod det palæstinensiske folk. Afstå fra at købe israelske varer, og fortæl forhandlerne, at I gør det.

Overtal også venner og familie til at standse køb af israelske produkter!

Brands, man skal undgå, inkluderer Ahava, Jaffa-appelsiner, Sabra- og Tribe-hummus og Sodastream.

2. Deltag aktivt i BDS-kampagnen, eller opstart en ny aktivitet

Iværksæt aktioner på din institution, forening, gruppe m.v. imod firmaer og organisationer, der støtter og profiterer

på det israelske undertrykkelsessystem imod det palæstinensiske folk.

For eksempel har kampagner i USA presset store pensionskasser til at af-investere i Caterpillar, et firma, som forsyner Israel med bulldozere, der benyttes til at tilintetgøre palæstinensiske hjem.

Boykot Israel: Hvordan?

Offentlige organer over hele verden er med succes blevet presset til at standse kontrakter om offentlige tjenesteydelser til Veolia, et firma, som leverer infrastruktur til illegale israelske bosættelser. Veolia har mistet kontrakter på mere end 14 milliarder dollars på grund af BDS-kampagner.

Kampagnefolk overtalte for nylig en større bank til at af-investere i G4S, et privat vagtfirma, der er involveret i Israels forbrydelser mod palæstinensiske fanger, herunder børn.

Du kan finde ud af mere om kampagner, der finder sted i dit område, ved at kontakte din lokale solidaritetsorganisation med Palæstina.

Der er her en stor onlinedatabase over palæstinensiske solidaritetsgrupper, eller kontakt os for råd om, hvem man kan kontakte, og om hvordan man kan starte en BDS-kampagne.

3. Organiser en BDS-protestaktion

Demonstrationer, bannerdrops og "flashmobs" er gode måder til at øge opmærksomheden om boykot af Israel.

Nogle aktioner retter sig mod særlige produkter, ligesom aktioner imod det israelske kosmetikfirma Ahava, mens andre finder sted ved supermarkeder og minder kunder om ikke at købe israelske varer eller er målrettet medskyldige selskaber.

Der er en nyttig guide til planlægning af en BDS-aktion her. Guiden er specielt skrevet til Ahava-kampagnen,

men er også fuld af nyttige ideer for lignende kampagner.

4. Opfordr organisationer, du er medlem af, til at af-investere i Israel

Fagforeninger, studenterorganisationer, trosgrupper og andre organisationer over hele verden har vedtaget BDS-relaterede resolutioner, som opfordrer til at afholde sig fra at investere i firmaer, som profiterer på Israels besættelse.

Det amerikanske Quaker Investment solgte for nylig sine aktier i Hewlett Packard og Veolia – to firmaer, der støtter og profiterer på Israels brud på international lov – efter de af samme årsager har af-investeret fra Caterpillar for få måneder siden.

Studenterorganisationer i hele verden har stemt for at af-investere og har med succes ført kampagner, som har fået fjernet firmaer som Sabra Hummus og Eden Springs fra universiteterne.

Fagforeninger kan deltage i BDS-kampagner og sælge de investeringer, de måtte besidde i israelske virksomheder, eller hæve bevidstheden blandt dets medlemmer om boykot af israelske produkter.

Spørg organisationer, du er medlem af, om afholdelse af møder om BDS, og hvordan man kan støtte BDS-kampagnen, og find ud af, om det er muligt at vedtage en resolution om støtte til BDS på rette tidspunkt.

5. Pres de folkevalgte til at udøve en militær embargo mod Israel

Militære bånd med Israel fodrer og opmuntrer Israel til yderligere vold. Israel ville ikke være i stand til at opretholde sin besættelse og apartheidssystem over for det palæstinensiske folk, hvis det ikke var for den militære støtte, den modtager fra USA, eller den våbenhandel, det har med lande i hele verden.

Kræv, at din regering og de folkevalgte støtter op om en militær embargo mod Israel.

Nu er tiden inde til en militær embargo mod Israel!

52 internationalt kendte personligheder opfordrer til militær embargo mod Israel

”For at være fri er ikke kun at kaste sine lænker, men at leve på en måde, som respekterer og forøger andres frihed.” - Nelson Mandela

I forfærdelse over den seneste omgang israelsk aggression mod de halvanden million palæstinensere i den belejrede og besatte Gazastriben og bevidsthed om den straffrihed, der har muliggjort dette nye kapitel i Israels årtier lange krænkelse af international lov og palæstinensiske rettigheder, mener vi, at der er presserende behov for international handling i retning af en tvingende, omfattende militær embargo mod Israel. Sådant et skridt har været genstand for adskillige FN-resolutioner[1] og ligner den våbenembargo, der i sin tid blev iværksat mod apartheid i Sydafrika.

Israels ukontrollerede krigsførelse og stadige nægtelse af grundlæggende menneskerettigheder og selvbestemmelse til det palæstinensiske folk rejser behov for en samordnet indsats fra det

internationale civilsamfunds side for at tvinge verdens regeringer til at bryde medskyldighedens bånd. Straffriheden har gjort det muligt for Israel at fortsætte sin besættelse og kolonisering og stadig nægte palæstinensiske flygtninge deres FN-sanktionerede rettigheder.

Boykot Israel: Hvordan?

Mens USA har været den største sponsor for Israel og forsynet det med militært isenkram til milliarder af dollars om året, må EU's rolle ikke gå upåagtet hen, særlig ikke dets voldsomme subsidier til Israels militærkompleks gennem dets forskningsprogrammer. Tilsvarende er de voksende militære bånd mellem Israel og de nye store økonomier i Brasilien, Indien og Sydkorea urimelige, i betragtning af at de formelt støtter palæstinensisk frihed.

Militære bånd til Israel har givet næring til hensynsløst aggressive handlinger. Israel graver sig mere og mere ned i en

skyttegrav med hensyn til undertrykkelsen af palæstinenserne, og samtidig provokerer det til eller indleder væbnet konflikt med sine naboer i regionen.

Israels forsøg på at retfærdiggøre denne form for ulovlig brug af krigersk magt som ”selvforsvar” holder ikke for en nærmere juridisk eller moralsk undersøgelse, eftersom stater ikke kan påberåbe sig selvforsvar for handlinger, der tjener til at forsvare en ulovlig situation, de selv har skabt.[2]

Vi støtter derfor det palæstinensiske civilsamfunds opfordring til en presserende og omfattende militær embargo mod Israel som et effektivt ikke-voldeligt middel til at standse Israels krige og undertrykkelse og udvirke, at Israel lever op til sine forpligtelser under international lov. Det er nu, det er moralsk og juridisk tvingende nødvendigt at opnå en retfærdig og omfattende fred.

Se alle underskriverne på boykotisrael.dk

Oversat fra engelsk ved Minna Skafte Jensen

Topfodboldspillere fordømmer planerne om afholdelse af U21 EM i Israel

Fodboldspillere fra Premier League og en række andre store ligaer fordømmer i en fælles udtalelse planerne om afholdelsen af U21 EM i Israel næste år

Det vil blive set som en ”belønning” for Israels seneste angreb på Gaza i november 2012, hvor unge fodboldspillere blev dræbt under bombardement af sportsstadion. Angrebet på Gaza var ”endnu en plet på verdens samvittighed”, hedder det i udtalelsen.

Udtalelsen i sin helhed lyder sådan:

”Vi europæiske fodboldspillere udtrykker vores solidaritet med befolkningen i Gaza, som lever under belejring og nægtes basal menneskelig værdighed og frihed. Det seneste israelske bombardement af Gaza der har resulteret i hundreder af døde civile, var endnu en

plet på verdens samvittighed.

Vi er informeret om at den israelske hær den 10. november 2012 bombede et stadion i Gaza, hvilket resulterede i fire unge fodboldspilleres død: Mohammed Harara og Ahmed Harara, 16 og 17 år gamle, og Matar Rahman og Ahmed Al Dirdissawi, 18 år gamle.

Vi er også informeret om, at siden februar 2012 har to fodboldspillere fra klubben Al Amari, Omar Rowis 23 år og Mohammed Nemer, 22 år, været tilbageholdt i Israel uden anklage eller retssag.

Det er uacceptabelt, at børn bliver dræbt, mens de spiller fodbold. Israel er vært for UEFA. U21 EM vil på denne baggrund blive set som en belønning

for handlinger, der strider imod idrættens værdier.

Trods den seneste våbenhvile er palæstinenserne stadig tvunget til at udholde en desperat eksistens under besættelse og burde være beskyttet af det internationale samfund. Alle mennesker har ret til et liv i værdighed, frihed og sikkerhed. Vi håber, en retfærdig løsning vil blive det endelige resultat.”

Frédéric Oumar Kanouté er en af underskriverne. Han var Årets afrikanske spiller i 2007. Se alle underskriverne på boykotisrael.dk

Udtalelse fra Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

IKMLPO: Den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse styrkes

Den årlige verdenskonference blev afholdt i Tunesien i november 2012 med Tunesiens Arbejderparti som værter. Det marokkanske Den demokratiske vej blev optaget i konferencen, hvor også Benins Kommunistiske Parti genindtrådte.

I sidste nummer af Kommunistisk Politik bragte vi en udtalelse, som opfordrede til deltagelse i den europæiske aktionsdag den 14. november.

I dette nummer bringes bl.a. den politiske udtalelse samt to andre resolutioner.

Mere materiale fra konferencen vil senere blive offentliggjort i KP og på APKs hjemmeside apk2000.dk

Følgende partier deltog og underskrev udtalelserne:

- Benins Kommunistiske Parti
- Brasiliens Revolutionære Kommunistiske Parti (PCR)
- Burkina Faso Revolutionære Kommunistiske Parti (PCRv)
- Arbejderpartiet Kommunisterne, Danmark (APK)
- Den Dominikanske Republiks Kommunistiske Arbejderparti (PCT)
- Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti (PCMLE)
- Elfenbenskystens Revolutionære Kommunistiske Parti (PCRCl)
- Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti (PCOF)
- Spaniens Kommunistiske Parti/ Marxist-Leninister (PCE/ML)
- Kommunistisk Platform, Italien
- Den Demokratiske Vej, Marokko
- Mexicos Kommunistiske Parti (marxist-leninist) (PCMML)
- Den marxistisk-leninistiske organisation Revolusjon, Norge
- Tunesiens Arbejderparti (POT)
- Tyrkiets Revolutionære Kommunistiske Parti (TDKP)
- Organisationen for opbygning af et kommunistisk arbejderparti i Tyskland
- Venezuelas Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti (PCMLV)

Under afrikansk gæstfrihed, og sammen med de tunesiske arbejdere og det tunesiske folk, har vi, de marxistisk-leninistiske partier i IKMLPO, drøftet den internationale situation og imperialismens, reaktionens og arbejdsgivernes politik; vi har også diskuteret udviklingen af arbejderne og folkenes kamp og problemer og perspektiver i kampen for vores partier.

Vi kunne igen fastslå, at der eksisterer en dyb krise for det kapitalistiske og imperialistiske system, som udvikler sig på en uensartet måde i de forskellige lande, og som i særlig grad negativt har ramt arbejderklassen, ungdommen og folkene.

Den nyliberale politik for 'at slippe ud af krisen', der pushes af monopolerne og den herskende klasse, skal få os til at tro, at den er på vej til endegyldigt at overvinde krisen. Men kendsgerninger er seje, og virkningerne af krisen bliver til stadighed tydeligere.

USA-imperialismen intensiverer sine aggressionskrige og beholder sine tropper i Afghanistan og Irak. Den rasende offensiv fortsætter imod det libyske folk, og truslerne imod Iran og andre lande med det formål at tilegne sig deres rigdomme og besætte strategiske positioner. Den amerikanske imperialisme støtter åbent zionisternes militære besættelse i Palæstina. EU-imperialisterne handler grundlæggende set som USA's allierede i konfrontationen med Rusland og Kina, på trods af

deres egne særlige interesser.

USA-imperialismens og EU's forsøg på at kontrollere Syrien truer med at føre til direkte militær aggression i NATO's navn. En sådan situation kan antænde flammen til en regional krig, der tilmed kunne føre til en verdenskrig.

Vi marxister-leninister afviser på det bestemteste en imperialistisk intervention. Vi forsvarer princippet om folkenes selvbestemmelsesret. Syriens problemer må løses af arbejderne og befolkningen i landet.

Tilspidsningen af alle modsigelser fører uundgåeligt til interessesammenstød mellem imperialistmagterne; nogle for at bevare deres indflydelse, andre, opadstigende magter for at vinde positioner i kampen om endnu en nyopdeling af verden. På den ene side prøver de vestlige imperialistiske magter at bevare deres herredømme og kontrollen over de beherskede områder intakt; på den anden side forsøger de opstigende imperialistmagter at besætte en mere ledende plads med større territorial kontrol på verdensplan. Disse konfrontationer mellem de imperialistiske lande indbyrdes fører i sin tur til sammenstød, nogle gange diplomatiske, andre gange voldelige, men de antager dog til enhver tid form af aggression og udplyndring af afhængige lande og øget udbytning af arbejderklassen.

Kina er i jagten på råstoffer og udvidelse af sine markeder blevet hovedeksportøren af kapital til de afhængige lande i Asien, Afrika og Latinamerika. Det er også blevet en aggressiv konkurrent på det amerikanske marked, og gennem investeringer i USA og i de europæiske imperialistiske lande. Rusland styrker sin økonomi, sine kapaciteter og energiforråd, og også sin militære magt, og det spiller en aggressiv rolle i den nye genopdeling af verden. Når Rusland og Kina i FN's sikkerhedsråd modsætter sig en militærintervention i Syrien, har det ikke noget at gøre med et forsvar for det syriske folks suverænitet og rettigheder, men fordi det er i overens-

stemmelse med deres egne interesser i kampen med de vestlige imperialistiske lande om overherredømme.

Arbejderklassen og folkene manifesterer sig med aktioner, strejker og generalstrejker, især og blandt andet i Spanien, Grækenland, Portugal og Italien, for forsvaret af deres rettigheder og for modstand imod kapitalens foranstaltninger for at vælte krisens byrdes over på arbejderens skuldre.

I Nordafrika og i Mellemøsten fortsætter folkeopstandene imod tyranniet – for forsvaret af frihed og demokrati. Den revolutionære proces, der er påbegyndt af arbejderne og folkene i Ægypten, og i særdeleshed Tunesien, fremholder stadig perspektivet om afskaffelse af de undertrykkende regimer og for deres endegyldige befrielse.

I Latinamerika mobiliseres hundredtusindvis af arbejderne og folkene kamp imod de internationale minemonopolers udplyndringer og til forsvar af national suverænitet, miljø og natur.

Arbejderne, ungdommen og folkene kæmper mod konsekvenserne af kri-

sen, der fordømmer det kapitalistiske og imperialistiske herredømme, kommer til udtryk i alle lande og regioner på forskellige måder. De øger arbejderklassens tillid til kampens vej, de klarlægger kapitalens og reaktionens væsen, de afslører socialdemokraterne og opportunisternes positioner og viser samtidig disses begrænsninger og svagheder i forhold til at stoppe offensiven fra imperialismen og reaktionen, arbejdsgiverne og regeringerne i disses tjeneste. Det er op til os proletariske revolutionære at give et ideologisk, politisk og organisatorisk svar. Vi tager forpligtelsen på os til at gå ind i organiseringen af arbejderklassens, ungdommens og folkene kamp, til at finde det kommunistiske initiativ og det kommunistiske mod til konsekvent at lede disse mobiliseringer, og frem for alt vise dem revolutionens og socialismens sikre vej.

Styrkelsen af vore partier, deres stadig stærkere bånd til masserne, opgaven med at få vort program ud på gaderne og gøre det forståeligt for de kæmpende masser, med at sætte os i spidsen for kampene, med at fremme og styrke folkefronten – det er den generelle retning, der udspringer af denne

konference.

Bidragene fra alle vore partier har været berigende og viser, at marxismen leninismen styrkes over, hele verden, hvad der alt sammen pålægger os et usædvanligt ansvar, som vi vil forstå at påtage os med fasthed.

Tilspidsningen af kapitalismens almenne krise, den imperialistiske aggression samt risikoen for en ny altomfattende storkrig, den accelererende udvikling af produktivkræfterne, som bibringes af den teknisk-videnskabelige revolution, udviklingen af arbejderne, ungdommens og folkene kamp – det opstiller alt sammen nye udfordringer for vores partier og organisationer. Vi må i løbet af klassekampen finde nye organisations- og kampformer.

Arbejderne og folkene frigørelse må være arbejderne og folkene eget værk og er vore partiers og organisationers urokkelige ansvar.

Ja! Det er muligt at forandre verden!

Marxismen-leninismen leder os!

Tunis, november 2012

Om situationen i Syrien

Plenarmødet i Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, som for første gang er holdt i Afrika, bekræfter sin støtte til det syriske folks ret til at leve under et demokratisk styre. Under et styre, som garanterer frihed, lighed, social retfærdighed og værdighed samt sikrer landets enhed og fulde uafhængighed, indbefattet Golanhøjderne, som har været besat af zionismen siden 1967.

1. IKMLPO fordømmer den farlige udvikling af begivenhederne i Syrien. Den folkelige protestbevægelse er blevet forvandlet til en destruktiv borgerkrig. Folket lider under blodig

undertrykkelse, og helt fra starten af har Assad-regimet afvist enhver demokratisk reform, som kunne tilfredsstille det syriske folks forhåbninger. Denne situation er en følge af den reaktionære udenlandske imperialistiske og zionistiske intervention fra Tyrkiet, Qatar og Saudi-Arabien, som tilsløres af den såkaldte «Frie Syriske Hær» og under påskud af at 'redde det syriske folk'.

2. IKMLPO fastslår, at denne krig intet har at gøre med det syriske folks interesser og forhåbninger. Den tjener tværtimod de reaktionære kræfter i landet, i regionen og internationalt. Syrien er i øjeblikket skueplads for konfrontation mellem på den ene side USA, Frankrig og Israel og den arabiske og tyrkiske reaktion, som prøver at underlægge Syrien under vestligt herredømme og

tvinge landet til at bryde sine bånd med Iran og Hizbollah. På den anden side støtter Rusland og Kina regimet for at bevare deres strategiske interesser i Syrien og regionen, efter at de har mistet deres indflydelse i Libyen.

3. IKMLPO afviser al NATO-indblanding i Syrien under et hvilket som helst påskud pga. den fare, som dette repræsenterer for det syriske folk, for folkene i regionen og for verdensfreden. Konferencen opfordrer folkene i Tyrkiet til at modsætte sig Tyrkiets intervention i Syrien. Den appellerer til arbejderne og folkene i Vesten, først og fremmest i USA, Storbritannien og Frankrig, hvis ledere truer med militær intervention i Syrien, om at lægge pres på deres regeringer og hindre dem i at føre deres kriminelle strategi ud i livet, som al-

lerede har forårsaget katastrofe i Irak, Afghanistan, Somalia, Libyen osv.

4. IKMLPO understreger, at det under alle omstændigheder er op til det syriske folk at bestemme sin egen fremtid. IKMLPO opfordrer alle syriske patriotiske og demokratiske kræfter til at forene sig for at redde landet fra Assad-regimets og de væbnede banders kløer, og for at forhindre fremmede magter i pantsætte deres fremtid og udnytte

nogen som helst minoritet til at undergrave folkets enhed. Vi opfordrer disse kræfter til at arbejde for at bygge et nyt, demokratisk, sekulært, uafhængigt og forenet Syrien, hvor forskellige religioner og nationaliteter lever sammen i frihed og under ligeværdige vilkår.

5. IKMLPO opfordrer alle patriotiske, demokratiske og progressive kræfter i regionen til hurtigt at mobilisere og tage de nødvendige skridt for solidari-

tet og støtte til de patriotiske og demokratiske kræfter i Syrien. Disse kræfter må handle for at stoppe nedslagtingerne, som bliver begået mod det syriske folk, for at stoppe ødelæggelsen af landet og forhindre udenlandsk intervention, samt fremme en indbyrdes dialog imellem indbyggerne, sådan at de kan få indfriet deres ambitioner og bryde med såvel tyranni som udenlandsk herredømme.

Tunis, november 2012

Nobelprisen til EU: En fornærmelse mod folkene i Europa og hele verden

Den Europæiske Union (EU) er ikke et fredens projekt. EU er ikke et 'folkets Europa'. EU er og har altid været monopolernes Europa.

Den norske nobelpriskomiteé fortsætter med uformindsket styrke at skandalisere fredsprisen og Nobels hensigt i et omfang, som udløser hovedrysten og forlegenhed såvel i som uden for Norge.

Under ledelse af den tidligere leder af det norske Arbeiderparti og nuværende generalsekretær for Europarådet Thorbjørn Jagland er komiteen allerede skyldig i at overrække prisen til den krigeriske amerikanske præsident Obama. Og nu til EU! Bliver NATO den næste?

Angiveligt er grunden til at tildele EU prisen, at "unionen og dens forløbere gennem mere end seks årtier har hjulpet med at fremme fred og forsoning, demokrati og menneskerettigheder i Europa".

Det er at spytte Europas folk lige i syret. Hvilke 'menneskerettigheder'? Mere end 25 millioner mennesker over hele EU er ramt af massearbejdsløshed. Halvdelen af de unge er uden arbejde, og lande som Grækenland og Spanien raseres med velfærdsnedskæringer og

elendighed i ekstrem grad, og med udsigt til endnu værre angreb. De 'nationale' regeringer i de mest kriseplagede medlemsstater er blevet rene ekspeditionskontorer. De trues og instrueres af trojkaen – EU-kommissionen, Den Europæiske Centralbank og IMF – til at skære ind til benet på midlerne til skoler, pensioner, hospitaler og lønninger.

EU har angiveligt skabt 'fred' på Balkan. Her taler vi om det samme EU – med Tyskland som en særlig ivrig aktør – som opmuntrede og provokerede til borgerkrig i Jugoslavien i 90'erne! Vi har siden da set, hvordan især Frankrig og UK, men også andre europæiske magter, var hovedagressorerne i forhold til bombardementet af Libyen i 2011. Lige nu i dette øjeblik bruger de en lignende truende retorik mod Syrien.

Den norske nobelkomiteé håner de europæiske arbejdere og folk – indbefattet det norske folk, som to gange har stemt nej til at blive medlem af EU. Men den håner også folkene og arbejderne i hele verden.

Den Europæiske Union var fra sin start i 50'erne et imperialistisk projekt i USA's såkaldt 'kolde krig' for verdensherredømme. EU var ligeledes fra sin start et projekt for at styrke europæiske imperialistmagter, især Tyskland. Ved at benytte sig af EU forsøgte Tyskland at vinde ny indflydelse og magt efter at være besejret i 2. verdenskrig af Den

røde hær og de allierede. Denne strategi var en succes. Tyskland dominerer i dag Europa på en aggressiv manér. EU har samtidig støttet UK og Frankrig i deres neokoloniale krise i Indokina, Afrika og Latinamerika.

Monopolernes 'Europa' er en imperialistisk konstruktion med to mulige udfald. Den kan enten blive en 'vellykket' imperialistisk union under tysk ledelse, som udbytter arbejderne hjemme og i udlandet, og som fører krig mod andre stater og folk. Alternativt vil modsætningerne mellem unionens medlemsstater og kapitalgrupper føre til rivninger, handelskrige og måske regulær krig mellem stormagterne.

Hvad det end bliver, er EU alt andet end et fredens projekt. Derfor fordømmer vi den norske nobelkomiteés beslutning.

Vi støtter protestmanifestationerne i Oslo den 9. december, arrangeret af Nei til EU og den norske fredsbevægelse.

"Set ud fra imperialismens økonomiske betingelser – dvs. kapitaleksport og opdelingen af verden af de 'fremskredne' og 'civiliserede' kolonimagter – er Europas Forenede Stater enten umuligt eller reaktionært."

Lenin: Om parolen Europas Forenede Stater

Tunis, november 2012

Juletræet med al sin glans

Normalt er det juletræet på Rådhuspladsen i København, der trækker den store opmærksomhed. Attraktionen blev i år slået af et noget så besynderligt som et imaginært træ – nemlig det ikkeeksisterende juletræ i Egedalsvænge i Kokkedal

Sagen om juletræet i Kokkedal fik opmærksomheden til at slå om i harme og vrede blandt masser af danskere, udlændinge af anden etnicitet, kristne, muslimer, ateister, sorthårede, rød næsede med meget, meget mere.

Hvad er så baggrunden?

Det skete i de dage, hvor regionale og landsdækkende medier fik opsnuset en historie om ulykkelige mennesker, der angiveligvis var blevet frataget deres fredelige juletradition i form af et stort juletræ midt i beboerforeningen Egedalsvænge.

Julefreden var tilsyneladende blevet

spoleret af et muslimsk flertal i beboerforeningens bestyrelse, der ikke ville bevilge penge til dette hedenske symbol, som på linje med nisser, klejner, and, vin og frem for alt flæskesteg, der for de fleste danskere er identisk med den kristne julefred.

Det muslimske flertal havde tillige uger forinden bevilget foreningen kr. 60.000 til en kæmpe fest i forbindelse med afslutningen af ramadanen. Til festen, som først og fremmest bestod af lækker mad, var danskere, kristne, gan-

ske vist også inviteret med.

Men fakta var angiveligvis, at udgifterne nu forhindrede, at lokale beboere, der igen i år gerne ville have det hyggelige juletræ, nu kunne få dette.

Uspiselig and

Det skulle vise sig, at den hele historie var en and – vel at mærke af den uspiselige slags.

I hvert fald ifølge den forhenværende bestyrelsesformand, som er af etnisk dansk oprindelse. Hendes fremstilling af sagen er, at bestyrelsen nemlig helt fra starten var indstillet på at sikre den årlige tradition. Kapitalen var til stede, pengene ville blive bevilget. Det viste sig, at der var andre knaster i træet. Den person i bestyrelsen, der i årevis var tovholder for juletræet og arrangementet, magtede ikke opgaven i år. Ingen andre i bestyrelsen ville eller kunne påtage sig hvervet, hvorfor initiativet faldt.

Set i bagklogskabens ulidelige klare lys kan man sige, at det var rimeligt klodset håndteret. Det skulle jo vise sig, at der var masser af entusiasme for traditionen.

Men på det tidspunkt havde historien fundet frem til redaktionslokalerne på regionale og landsdækkende elektroniske og skrevne medier.

Landets chefredaktører har en fantastisk fin lugtesans for ballade, når det handler om etniske sammenstød. Når der kan skabes konflikt ved at fortie sandheden, mens historien i stedet tvi- stes, så det fremstår, som om etniske minoriteter undertrykker danskeres ret og kultur, så gør man det!

Man er allerede fra starten klar til opfølgningshistorierne: Indvandrere angriber TV2's journalister og sendevogn. Man kan til tider have chefredaktørerne mistænkt for at håbe på eller ville fremprovokere den slags kaos.

For ikke så længe siden kunne man på en af Ekstra Bladets smørrebrødssedler læse følgende overskrift: '90 pct. af ansøgere til julehjælp er muslimer'!

Dommeren

der forkyndte lovens overholdelse i retssalene havde fulgt den store banks oversøiske transaktioner og anede derved dennes finansielle krise, - men beroligedes, da bankens direktør og andre betroede medarbejdere fik foranstaltet statsstøtte via bankpakker med regeringen og et 'næsten' enigt folketing, - Pålydende værdi: 30.000.000.000 kroner, - udpillet af det danske budget, - og dermed af skatteborgernes lommer. - Dette vidste dommeren på forhånd via sit venskab med den store banks direktør, - og selvfølgelig måtte lov og moral vige, for klingende mønt var i spil mellem direktøren og dommeren, - og så måtte lov være lov, - og stik imod hvad den lov-og-orden glade dommer forkyndte i retssalene

N.B.

Det handlede tilmed om Folkekirkens julehjælp!

Det viste sig, at sensationsavisen byggede deres statistiske baggrund på 22 (toogtyve) ansøgere fra Als. Men masser af mennesker køber og læser ikke avisen, de ser kun smørrebrøds-sedlens overskrift. Andre køber avisen, men finder ikke fælden. Tilbage står arbejdspladsernes diskussion, med et efterfølgende kølvand af harme og had.

Mediernes ejere høster mammon, men frem for alt spreder de splittelse, had og frygt.

De politiske sorte kræfter har også forsøgt at røre i den varme gryde. Fra de almindelige borgerlige partier over Dansk Folkeparti til racistiske organisationer, som har tilbudt deres hjælp, juletræ eller politiske synspunkter.

Den underliggende dagsorden har overalt været den samme: at så splid og skabe etnisk og religiøst had.

Den racistiske organisation Stop Islamiseringen fik myndighedernes tilladelse til en demonstration ved Egedalsvænge. Antifascistisk Aktion (AFA) bekendtgjorde, at de ved samme lejlighed ville organisere en moddemonstration/-aktion.

Så har alle beboerne i Egedalsvænge den uønskede ballade!

Et rigtigt juleeventyr?

Der blev indkaldt til en ekstraordinær generalforsamling i beboerforeningen, der satte en stopper for den reaktionære mission fra medier, Dansk Folkeparti og hardcore racister.

Udfaldet af den ekstremt velbesøgte generalforsamling, som tillige blev dækket af franske, tyske og russiske medier, blev en ny formand. Bestyrelsen understreger, at nu skal skårene klinkes. Arbejdet skal føres på tværs af etniske og religiøse skillelinjer. Beslutninger skal respektere alle beboere.

Bestyrelsen udtaler også, at de selv løser problemerne – langt uden om og væk fra pressen.

Det var vigtige signaler, der indebar mulighed for at begrave stridsøksen.

Det blev på det nærmeste et rigtigt juleeventyr. Træet står nu og lyser, demonstranterne blev væk. Den sensationslystne presse pakkede sammen,

En mindre krølle på hele historien kunne være, at det er lidt pudsigt – nogle vil sige hyklerisk – at debatten ikke på det mindste plan har berørt det faktum, at den tidligere bestyrelse på demokratisk vis har besluttet tingene med flertal efter bedste vesteuropæisk fastsatte værdier.

Uanset baggrunden for beslutningerne har demokratiet været taget i brug efter spillereglerne.

Konsekvenserne har imidlertid trådt på en central tradition, og derfor betød udgangen ballade, fordi der har været udvist manglende respekt for en lang række beboere.

Hvis vi ser på Muhammedkrisen i det lys, kan man med ret sige, at vi i vesten påberåber os retten til ytringsfrihed, men når det passer magthaverne, så trædes muslimerne gerne ned i møget.

Hvor er respekten i den situation?

Det forlyder i pressen torsdag morgen d. 29. november, at Århus Akademi fra nytår forbyder elever at bære hovedbeklædning blandt de andre elever. Demokratiets spilleregler er bragt i anvendelse! Ledelsen rummer denne ret. Eleverådets formand bakker op.

Respekten efterlyses.

God jul til alle!

FJ

Kommunistisk Politik nu helt i farver

Med dette nummer af Kommunistisk Politik – det sidste i 2012 – gennemføres den største ændring i bladets udseende i forbindelse med overgangen til månedsblad: Hele bladet bliver nu frisket op med farvetrykte billeder.

Fra 2013 udkommer Kommunistisk Politik 12 gange om året. Første nummer i den nye årgang vil være hos abonnenterne den 18. januar 2013.

Farvetrykket fordyrer omkostningerne for det enkelte blad med godt fire kroner. Men trykprisen udgør fortsat en mindre del af udgiften end forsendelsen.

På grund af omlægningen får abonnenter tilsendt bladet til 1. april 2013. Udløber abonnementet ved årsskiftet, tilsendes et girokort. Men indbetalt endelig et støttebeløb. Det modtages

med tak. Især i forhold til Netavisen er udgifterne store, og vi er nødt til at få dem dækket af andet end reklamer (det sker aldrig for os!).

Der har været en rigtig god respons på det ny trykte Kommunistisk Politik. Nu tager vi også fat på kpnet.dk og hjemmesiderne.

Godt rødt nytår!
Redaktionen

Priser 2013

Det ny månedsblad betyder også ændrede abonnementer og abonnementspriser (inkl. forsendelse):

Helårsabonnement (12 numre) 400,- kr.
Halvårsabonnement (6 numre) 250,- kr.
Institutioner (kun helår) 500,- kr.
Løssalgsprisen er 20 kr.

OKTOBER BOGBUTIK

København

Vesterfælledvej 1B

1750 København V

Åbningstid:

Tirs- og torsdag 13 - 18.00

Se oktobernet.dk

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12 - 17.00

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fredag 14 - 17.00

Forbryderisk pris mødt af fredsengele

EU er ikke et fredens projekt
Protest på Købmagergade i København mod Nobels fredspris til EU

At Nobels fredspris for 2012 blev tildelt det imperialistiske EU, vakte harme og vrede overalt i EU. Fra vantrøst og forundring – *det er en joke!* – til synlige protester på gaderne.

Hele tre tidligere fredsprismodtagere protesterede mod, at prisen tilfaldt EU, og opfordrede til at trække den tilbage og ikke lade den komme til til-

deling. De påpegede, at det var i skærende modstrid med Nobels hensigt. På mindst to punkter falder EU uden for bestemmelserne, erklærede de:

”1. EU søger ikke at virkeliggøre Nobels afmilitariserede globale verdensfreds-orden.

2. EU og dets medlemsstater går ind for sikkerhed baseret på militær styrke

og gennem krig snarere end at insistere på en anden tilgang.”

I Oslo mødte stribevis af EU-dignitarere og statsoverhoveder frem for at fejre, at de har fået en pris for ikke at slå hinanden ihjel. Aftenen før prisoverrækkelsen deltog 1500 i et fakkeltog i protest mod tildelingen.

I København blev prisoverrækkelsen mødt af fredsengele: Engle, der symboliserede ofrene for krige, som et eller flere medlemslande har deltaget i og/eller har leveret våben til, vendte tilbage for at fortælle historien.

Budskabet: Det er en skandale, at fredsprisen tildeles krigsførende lande, og at EU i øvrigt er verdens største våbeneksportør.

Europabevægelsen i København havde samtidig indkaldt til et ’glædes-fakkeltog’. Det kunne mobilisere hele 19 fakkeltogsgængere samt den dertil udskrevne minister Nikolaj Wammen, der holdt tale på Christiansborg Slotsplads for den beskedne flok.

København holdt med englenerne.

Kommunistisk Politik 22, 2012

Leder s.2

TEMA:
Løntrykkeri og OK13 s. 3

Enhedslisten og
venstreoppositionen s. 6
7 Spørgsmål til DKU s. 7
Hvorfor fattigdom? s. 8
Danmark på tværs s. 10
Europa kæmper s. 12
Europæisk aktionsdag s. 14
Boykot Israel: Hvordan? s. 16

IKMLPO:
Verdenskonference 2012 s. 19

I al sin glans s. 22

Verden ifølge Latuff

Israels kejser Netanyahu og det blodige colosseum i Gaza